

שקרבן, חרש שיהי כן בקרבן, על
 במקום אשר יבחר פירש קצבו לה
 מדרשא באתרא דלבי, כמו מאמרם ז"ל
 חין אדם לומד חלל במקום שלבו חפץ.
 (לח) יש לעיין במחיר כלל שנתן
 עבור הטלה כמה עופות וכלב, אולי
 נחלל שהכלב הוא חשלוס אצרים
 פנימיים, שאר דברים כמה מחיר כל
 בגוף, ונדמה למוס שצפנים חינו מוס,
 ואם מטעם צדאורייתא חין ברירה
 לחלל שהכלב נגד אצר פנימי, חין
 יהי אם יתנה כן בפירוש שנתן דברים
 מותרים מחיר כל בגוף חילוני, וכלל
 חמור אצר פנימי אם יהי כשר לקרבן,
 גם ספק אם יתן מחיר כלל לחתן
 לרמזין דחושב לבי לחוין אם חייב צי,
 ואו חין איסור חל על איסור.

(ט) הרמב"ם בפ"ד מה' איסורי
 מצח ה' י"ד כתב חין איסור משום
 חתן חלל גופן בהמה תורין בני יונה
 שמן יין סולת ולא חשב מלח, אולי
 מטעם שזכו הכשר קרבן חלל דרכו
 לפסוק כחל"ל ובה' ח' כתב משתחזה
 לבהמה אמרה פסול לתכלת זכו בגמי
 חל"ל מכשירי קרבן בקרבן אך י"ל דוקא
 בגדי כהונה שאם חין צגדיהם עליהם
 חין כהונתן עליהם ומחלל עבודה
 בלעדס ע"כ הם בקרבן, משא"כ מלח
 חף שחייב מלקות המקריב חלל מלח
 הקרבן כשר, חלל במנחה פסול חלי
 מלח, הי' להורות מלח למנחה דחתן
 פוסל, גם ל"ע למה לא מנה ענים
 למערכה או מי שמקדיש ענים זכו
 קרבן בפ"ע, י"ל על מלח מפני שלא
 מנינו שולך שיהי ניכר המלח על
 הקרבן כגון כשיערב המלח תוך הסוגה
 במנחה מסתם המנחה כשירה ע"כ לא
 נפסל מלח דחתן דכי לא תביא חתן
 ומלח שאין ניכר בהסולת חין זה הבאה
 וצפרט שכלל בפסוק ח' עם מחיר כלל

שגוף בקרבן נחלף בהכלב, אם האמת
 כן שדבר שיוכל להכלל שלא יהי ניכר
 לא יפסול בחתן ח"כ מה דחשב שמן
 ל"ע אם הכוונה במחנדז שמן שכן פסק
 הרמב"ם שיכול להחנדז שמן לדב, קלח
 ראי' מדחשיב שמן יין סולת, במכון
 מפסיק עם היין להודיע שאין כוונתו
 על שמן ששייך להסולת יותר מסתבר
 דשמן למנחה יפסול ג"כ בחתן מדחנכה
 תורה שיעור לוג למנחה אחשבי כפי
 להשמן משא"כ מלח.

(מ) יש לעיין אם שייך פסול חתן
 כשאומר לו חן טלה לפלוני כמו
 בקידושין שמתקדשה ע"י הנתינה
 לפלוני או בחדם חשוד שנותנת לו טלה
 בקידושין כיו נתינה לה מי"מ י"ל שאין
 גוף הטלה חתן כיו כמו שנייהם
 שמיטעו.

(מא) כי תבא זכרם רעך וגו'
 שבעך, יל"פ ע"פ מה דחי צם' ארץ
 כחיים ע"פ יאכלו עניים וישצבו כי חיי
 בהרמב"ם שלא יאכל אדם כל שביעתו
 פן יקלוק ויבא לידי סכנה, ע"כ העניו
 לא יקפיד יאכל לשוצב נפשו, כן יש
 לפרש כאן שזכר רומז על החוב"ק
 כדרשת חז"ל חמיד הביאני חל צית
 היין למרחק גדול של סיני, כי תבא
 זכרם החוב"ק שיעשה כל מעשיו ע"פ
 דרך החוב"ק אז יאכל כנפשו שצבו
 ולא חיוק לו, כי החוב"ק תדריך האדם
 בכל דרכי שלום ואמת ולא יקלוק.

(מב) יל"ע אם גם בקמח רעך
 מוזכר על ואל כלוך ל"ח שללמוד מן
 כרם, או לא, וקלח ראי' שצמלילות לא
 ניכר בכחוד לשון אכילה כלל, וגם אם
 הי' רשות לקטוף מלילות רק די שצבו
 בפעם הזאת למה הקפיד על חרמש לא
 חניף, משמע שהמלילות חולי חיים
 ראויים לאכילה עד שיעתנם ויעשה מהם
 מאכל ולכך רשאי להניח בכליו.

(מג) בקי יהי לביתו שנה אחת, כלל סתם שנה פירושו אחת, אולי כלל למד. שיהי השנה צלירוף א', שהייתי עושה שישלם חובו צמטט מעט, גם מלמד שאם נסע מביתו אחר נשואין, ישלם אח"כ שנה שלימה.

(מד) ל"ת רחיים ורכב, פניו מביא כשחובל רור"כ חייב ב' וכשחובל כ"א צפ"ע חייב רק אחת ומסביר טעם כשלקח רחיים נתחייב א', אחר שנשאר לו רכב אינו יכול להרויח ואינו אור"י לכך אינו חייב מלקוח, לעג"ד חלוי צפלוגחא דר"י ור"ש בשבט (ל"ד ע"ב) חולש שער לבן א' משלש, ונשאר עוד שיפור סימן עומאכ פטור ור"י מחייב מטעם דאי מישחקלא חדא אחריתא אזדא עומאכ, כן י"ל כאן כשיש לו רכב אולי יזדמן מי שיש לו רחיים לצד ירויחו בשותפות פרנסה נקרא ג"כ אור"י.

(מה) בחיגוך מלוך תקפ"ג, סיים חובל ב' כלים שעושין צה"ס מלאכה א' כרחיים ורכב חייב וחובא שנשרפו עד שלא החזיקו, תמכהי כלל אותן ימים שעיכבן המלוך הפסיד מה שהי יכול להרויח פרנסה, גם צמלוך תקפ"ו סיים שאין מלקוח כשלא השיב העצוב מפני שאין בו מעשה משמע אם הי שייך מעשה הי חייב על אותה לילה שלא הי לו צמח לשכב.

(מו) בחוץ תעמוד מסורה עם בחוץ לא ילין גר, כפי ששמעתי מפ"ק זקיני ז"ל על גר חנוכה בחוץ שיכולת מלוך זו להאיר החילונות כדאי מי שיש בו תורה ואין בו יר"ש דומה כמי שיש לי מפתחות פנימיות ואין לו מפתחות חילוניות כהי עייל, פירש זקיני מור"ר ז"ל מפתחות שיוכל לעבור בו החילוניות ולא יגשם אותו עכל"ק, בחוץ תעמוד נפרש כמו אל המקום אשר עמד שם

זכו תפלה בעניני חוץ כמאמרם ז"ל חילמלי הקצ"כ עוזרו אינו יכול לו וכשמשלם חל לבו כי לר מאוד בעניני חוץ אז משיבין בשמים בחוץ לא ילין שלא יתגשם מעניני חוץ שמוכרח אדם. (מז) ואם איש עני, מהו מלמדיו חיבת איש כלל באשכ וקטן ג"כ מוזכר שלא ישכב ועבדו אללך, אולי אם לא הי מזכיר הייתי עושה איש צר דעת חיבתי לי לאתנווי שיחזור ככה צלילה ומדלא אחני מחיל לי או יש לו צמח ישכב מפרש אף באיש ולא התנה מ"מ חייב זכו לדעת שגם בתחילת הלואה מוזכר כל הכ"ל, אבל לדעת הסוברים שכל אזכרות אלו רק בשלל בשעת הלואתו אז אין חלוי צרצרו כ"כ, מ"מ יכול להודיע לשליח צ"ד שאין לו צמח לשכב הו"א מדלא הודיע יש לו צמח לשכב קמ"ל שמ"מ עובר על לא תשכב ועבדו אללך.

(מח) ביומו תתן שכרו וגו' והי כך חטא, לעיל גבי כל תאחר דרשו חז"ל צר"כ כך חטא ולא באשחק חטא או ולא בקרבנך שהקרבן אינו נפסל, וכאן לא ראיתי דרש על חיבת כך, אולי בא ג"כ כעין דרש הכ"ל כגון אם השכיר עמלן לו חיתין או דרך לו יין, ועבר על כל חלין הו"א שיהא חטא בהפעולה שחפסול לגבזה עכ"פ כעין כל שחיעבתי לך ע"כ משמיענו כך חטא ולא בהנפסל, וסמכו על הדרש גבי קרבן שאינו נפסל כ"י חטא, כיון שהחטא רק על האיש העובר ולא על החפץ.

(מט) ולא תחבול בגד אלמנה וזכרת כ"ע וגו' ויפדך וגו' לעשות את הדבר הזה, האזהרה היא ל"ת וסיים לעשות, אכן היגיעה שאדם פועל טוב צעוה"ז מכין לו מלצות לנשמתו צעוה"ב, ובהרבות טוב יבין צגדי שבת ויו"ע מיוחדין כדאי צס"ק, וערם

ביאת הנשמה לעו"ש, כיתח מלוצש
במנוש חסד מהשי"ת שחונק בחוס,
וכרנון שצו"ש חרויה ונה חזקוק
לחסד חוס, וכשחדס סר מדרך הישר
לא די שאין מכין כלום, אף מחבל בגד
שהי' לה מכזר וכשחלל מעו"ש צפתי
נפש נקי' המלוצש בגד חלמנח לרורח
כדי קראן לי מרח וגוי' וכן המאמין
בגאולת מלרים מבין שכל בגלות הי'
לורך בגאולה, וכן צעו"ש בכל אחד
מישראל.

ג) כי תקלור קלירך צעדך, פני'
מביא ספרי ולא צעדי חצרך ופי'
בחכירות ע"ש טעם למח לא שייך שחח
בחכירות, איני מבין למח לא פי'
כפשוטו שזה חצרך צפועל העצד אלל
אחר אין שחח פועל שחח, כשצעל
בית עומד צלד שדכו כדאי צפ"א
דמליעא.

גא) צ"ע במה דאי' ברמז"ס סוף
הלכות איסורי מצח שכל מה שיתן
חדס למלוח יתן מהעוב ויפח שצנכסיו
המאכיל רעצ יאכיל הטוב ומחוק
שצשלחו כסח פרוס יכסה מסיפח
שצכסותו ע"ש הלל החו"ק לוחה ליתן
לעניים עללות שצכרס שהיא הפחות
שצכרס.

גב) יל"ע הרואה דס מ"ח ג'
פעמים שזריך לגרשה ומח צעלה חס
שייך מלות יבוס שהי' על הצעל חיוב
עמוד וכו"ל הוא צעלמו לא הי' יכול
לכנות ע"י אשכ * זו לא שייך חוב
על אחיו שיצנה ביתו, אי נומא כיון
שמוחרת לאיש אחי היצס כאחר דמי
לריך לייצס.

הגה"ה

מאדמרר (שליט"א) [וצ"ל] מגור

בעין שאחזיל במותר לה באסרה באסור
לה עאכריכ.

גג) כי יללו אנשים יחדיו, מח
לשון יחדיו אולי צא ללמד חס כחחיל
ח' כחחילכ מוחרת לביישו צמצושו
כדאי' בחינוך גבי אונאת דברים חס
כחחיל חצירו נחרפו מוחר נכשיב,
כרמו יל"ע ויל"ר דרים זה חלל זה כמו
איש ואחיו אשה בית נילון שכי"א יש
בו נילון חס מחגבר ומכשילו צמישוש
צומן שחין נחון חייב ללחוס כנו נקון
הכף כי צמעשכ יוכג חדס נשנוט צנפשו
ויחדוג, לא תחוס עיקר. לעשות שפי"ז
ישונג מכל טצע.

גד) זכור ח"א עשכ לך עמלק
צמד"ת ר"ל פתח גערת גוים זה עמלק
הצדת רשע זה עשו חס יאמר לך חדס
יעקב הוא צכלל אמור לו הצדת רשעים
חין כתיב כאן חלל רשע, חסמר שערות
כנ חיק יעלכ ע"ד שיעקב חע"כ צחיר
שצאבות צכלל כזה, חלל קאי על
הרשעים שצאים מן זרע יעקב כדכתיב
לא ידח ממנו נידח שצסוף יחוקנו ע"י
יסור או גיבס.

גה) בפרשה זו יש צב ע"ד
מלות שאין צסוס פרשש שצחורה כ"כ
מלות, צודאי המכונן שפי' בלימוד
המלות יאירו צחוק לצינו, כאילו
קיימנו כל המלות, דכעוסק צחורה
עולה כאילו הקריב עולה וקודס צא
יוס הדין כנורא לריכין לחזק לצנו
שצכב להחקרב להשי" וכו"ל כפי"ד
מלות להביד על כצוד מלכותו ית' שהוא
כפי וכו"ל אותיות רצרות שצפי' של
קבלת עומ"ש, שהוא כפיקר שצבראו
ישראל להביד על מ"ש, וע"י המלות
יכולין להחקרב ולהצנכ צכש"י, כמו כן
צלימוד המלות, וכמו שאי' צמד"ל
(ס"ז) כי לוית חן כס לראשך לראשיתך
רצק אמרי נעשכ דצרי חורכ חן
לרשיותך כו, רשיותך צומן שסס רשים
ממש, ויכלו להחקרב ע"י החורה, לוית